

בעזה"ש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

פקודי - החדש

גליון תל"ב

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולהקיש 1

בארץ ישראל (מספר טעל.חדש) 079.704.0017 ולהקיש 1

בענגלאנד (מספר טעל.חדש) 03.33015.0717 ולהקיש 1

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת פקודי - החודש

פרשת פקודי

ביהמ"ק שנחרב אינו אלא כמשכון שעתידי לחזור * בפרשת פקודי נתמלא מה שנחסר בענין הכלים בפרשת ויקהל * כל הקושיות והרינונים הם רק כשבונים בית המקדש * לא לשמוע להיצר הרע אפילו כאשר נדמה שהוא צודק * רב ברכות למי שנשאר נאמן לה' * אמונה בהשי"ת שהוא כל יכול * בכח השמחה נזכה להגאולה * ע"י סיפור נפלאות ה' מרחיבים את צינור הישועות * הרצון אחרי הנדבה חביב ביותר לפני הקב"ה * מעשה בבית הכנסת הישן במעזיבוז' שתבעה את עלבונה * משה רבינו לא היה יכול לעמוד במחיצתן של בניי

פרשת החודש

פרשת החודש מורה על ההשגחה התמידית * קבלת עול מלכותו ע"י להעלות כל התענוגים לקדושה * בשבת החודש זוכים להתחדשות כבריה חדשה * מתקן מוחו ומחשבתו ונעשה כבריה חדשה * התחדשות בדברי תורה * הגאולה תהא בפרקים ולא בבת אחת

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן הַמֵּשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי
מֹשֶׁה וְגו' (לה, כא).

על מעשה העגל, שהרי השרה
שכינתו ביניהם.

ביהמ"ק שנחרב אינו אלא כמשכון
שעתידי לחזור

הקשה המגיד מדובנא ז"ל, הלא
הדבר תמוה, דבפסוק
אחד מצינו שנדרש על דבר
והיפוכו, מצד אחד 'המשכן משכן'
מורה על פורעניות לבני ישראל,
שבת המשכן עתיד ליחרב

רש"י פירש כפל הלשון, 'המשכן
משכן' שני פעמים, רמוז
למקדש שנתמשכן בשני חורבניו
על עונותיהן של ישראל. ועל
תיבת 'משכן העדות' פירש, שהיא
עדות לישראל שיותר להם הקב"ה

שפניו זועפות, שאל אותו מדוע הורעו פניך?, אמר לו אבי החתן: אגלה לך את האמת, עתה בראותי שכל העושר והפאר שראיתי אז אינם בכאן, מזה הבנתי שהם לא היו שלך כלל, רק לקחת אותם בשאלה כדי להעמיד פני עשיר! אמר לו אבי הכלה תנוח דעתך, נזדמן לי עסק טוב, ולא היה בידי די מזומנים, על כן משכנתי כל הכלים היקרים שלי כדי לקחת הלואה גדולה, אבל תקוותי להרויח הון רב בתוך זמן קצר, והכל יחזור אלי כבתחילה. בתשובה זו מצא אבי החתן מרגוע לנפשו.

וזהו שהשמיענו התורה, דאף שבית המקדש נחרבה ונגנזה מאתנו, אבל זה רק בתורת משכון, אבל בקרוב הימים תחזור המשכון למקומה, כאשר ירד מן השמים בית המקדש בנוי ומשוכלל ברוב פאר והדר.

בפרשת פקודי נתמלא מה שנחסר
בענין הכלים בפרשת ויקהל

הרה"ק מאויזביצא זי"ע בספרו מי השילוח כתב דבר נפלא,

בעוונותיהם, ומאידך גיסא 'משכן העדות' הם דברי נחמה שהקב"ה מחל להם על חטא העגל.

ומתריץ עפ"י משל נפלא לעשיר גדול שבנו הגיע לפרקו, והוא היה בעל תורה ובעל מידות טובות, וחיפש בשבילו שידוך הגון, והציעו לו בתו של סוחר גדול ועשיר, וכאשר הלכו לביתו של אבי הכלה לפגוש אותם ולסכם כל התנאים והענינים של השידוך, ראה שיש לו בית מפואר, מעוטר ומשובץ באבנים טובות ומרגליות, עם כלי כסף וכלי זהב, ואת המאכלים הביאו בכלים נפלאים משובצים באבני חן. העשיר אבי הבחור שמח מאוד למראה עיניו, שאכן הצליח ה' את דרכו למצוא מחותן כרצונו.

אבל כעבור תקופה קצרה, חזר לשם אבי החתן לקבוע זמן החתונה ושאר הדברים, וכאשר אך נכנס לביתו חשכו עיניו, שכל הדברים היקרים שהי' אצלם מקודם לא ראה אותם, ואף את המאכלים הגישו לפניו בכלים פשוטים, וכאשר הרגיש אבי הכלה

בפרשה הקודמת היא פרשת ויקהל.

כ9 הקושיות והדימונים הם רק כשבונים בית המקדש

הגאון ר' מאיר שפירא זצ"ל אב"ד לובלין אמר, דאיתא במדרש (שמו"ר נא, ו) שהיו ליצני הדור מרננים אחרי משה שנתעשר ממלאכת המשכן, לפיכך נתן להם חשבון, ושכח את האלף, ואח"כ נזכר שעשה מהם ווים לעמודים. ומבאר שכך הוא טבע העולם, במלאכת המשכן אספו כסף וזהב כדי להקים משכן מפואר וגדול, וגם לרבות כל כליו, ובכל זאת התלוננו וריננו אחרי משה רבינו שנתעשר ממלאכת המשכן. לעומת זאת במעשה העגל שכלל ישראל השתתפו בכספם וזהבם, באופן שזרקו סכומים גדולים ואדירים, שהיו יכולים להקים מכל הזהב הזה מגדל גדול ואדיר של זהב, ובסוף זה נגמר רק ב'ויקה אהרן ויצר בחרט', צא וחשוב, כל ישראל נתנו זהב, וכל הזהב נכנס בתוך מטפחת אחת, ומכל זה יצא רק

דפרשת פקודי הוא השלמה לפרשת ויקהל, שהרבה פרטי העבודה של כלי המקדש לא נזכרו בפרשת ויקהל, והושלמו בפרשת פקודי.

ומפרט כל דבר ודבר. בענין הארון - בפרשת ויקהל כתיב מעשה הארון, וכאן בפרשת פקודי כתיב 'ויתן את העדות אל הארון'. בענין השולחן - בפרשת ויקהל כתיב מעשה השולחן, ובפרשת פקודי כתיב 'ויערוך עליו ערך לחם'. בענין המנורה - בפרשת ויקהל כתיב מעשה המנורה, ובפרשת פקודי כתיב 'ויעל הנרות'. בענין מזבח הזהב - בפרשת ויקהל כתיב מזבח הזהב וכאן כתיב 'ויקטר עליו קטורת'. בענין מזבח שבעזרה - בפרשת ויקהל כתיב מזבח העולה וכאן כתיב 'ויעל עליו את העולה'. בענין הכיור - בפרשת ויקהל כתיב כיור ובפרשת פקודי כתיב 'ויתן שמה מים לרחצה'.

ובזה מבאר שמהאי טעמא נקרא פרשה זו 'פקודי', להורות שבפרשה זו נתמלא אלו הפרטים שנפקד ונחסר בהכלים אשר נמנו

לא לשמוע להיצר הרע אפילו כאשר
נדמה שהוא צודק

אכן דבר זה מלמדינו מוסר השכל,
באמת בני ישראל לא ידעו
שהם תורמים בשביל העגל, שיצר
הרע הטעה אותם שהם תורמים
לצורך משכן, ודבר הלמד מזה,
שאין לשמוע לקולו של יצר הרע
מטוב ועד רע, שהרי אין כוונתו
לטובה, וכמו באותה שעה שכל
רצונו הי' להחטיאם בעון עבודה
זרה.

בענין זה מסופר על הרה"ק ר'
אהרן מקארלין זי"ע, שבאה
אליו אלמנה ובכתה שבתה באה
בברית האירוסין, והחתן הודיע
שאים לא ישלמו לו הנדן במועדו
יבטל את השידוך, מיד נטל
הרה"ק מקארלין את פמוטות
השבת ומסרם לאשה, האשה
יצאה מביתו בשמחה ומכרה אותם
בכסף רב, ושילמה בזה הנדן
להחתן.

לאחר כמה ימים הגיעה שוב
האלמנה, וסיפרה בבושת
פנים, שבתה אינה מוכנה להיכנס
לחופה ללא שמלה מפוארת, וכל

עגל קמץ אחד! ולא התלוננו ולא
ריננו אחרי אהרן איה נעלם כל
הכסף והזהב שתרמנו לעגל?!

רואים מזה, שעל עגל לא מקשים
קושיות, רק הכל טוב ויפה,
עיקר הקושיות מתחילים כשבונים
מקום קדוש, שם הסט"א מתחיל
לחגוג ולעורר קושיות ורינונים מי
גנב את הכסף, 'ווי גייט דאס
געלט, וואס טוט מען מיט די
געלט' (להיכן הולך הכסף, ומה עושים עם
הכסף).

אולם יש ללמד סניגוריא על
בני ישראל, כי אמרו
חכמינו ז"ל (ירושלמי שקלים א, א)
ישראל קדושים הם, נתבעים
לעגל ונותנים, נתבעים למשכן
ונותנים. ויש לפרש בדרך זו
בלשון תמיה, נתבעין לעגל
ונותנים? ודאי שלא! רק שלא
אמרו לישראל שרוצים לעשות
עגל, ואילו אמרו להם במפורש
כדבר הזה בוודאי שלא היו
נותנים, רק אמרו 'אלה אלהיך
ישראל', והיו נתבעים למשכן,
שחשבו שתורמים לצורך משכן,
לפיכך נתנו בעין יפה.

משל למה הדבר דומה, הארי מלך החיות חלה במחלה קשה מאוד, וכל חיות היער חיפשו רפואה לחוליו, ונודע להם על עשב מסוים אשר על ידו יוכל המלך לקום מחוליו, רק העשב הזה גדל בין ניקי הסלע הצרים, שאף אחד לא מסוגל לתולשו משם, מיכסו החיות עצה מה שבידם לעשות כדי להביא את העשב לידיהם, עד שבא הנחש והציע את עצמו שבידו להוציא את העשב הלזה מתוך ניקי הסלעים ולהגישו לפני מלך, נענה האריה ואמר: הן אמת שכל מי שיביא את העשב לרפואתי אקחנו אותו מידו, אך מהנחש לא אקח גם אם הדבר נצרך לבריאותי, משום שגם ברפואתו מעורב בו ארסו, וכבר נאמר 'לא מדובשך ולא מעוקצך'.

רב ברכות למי שנשאר נאמן לה'

במדרש רבה (נא, א) על הפסוק 'ואלה פקודי המשכן' מובא שכך דרש רבי תנחומא בר אבא, 'איש אמונות רב ברכות ואין

דיבוריה ובקשותיה לשכנעה לא הועילו, מיד קם הרה"ק מקארלין, וניגש למגירה שבה היה מונח כל רכושו - שמונה עשרה זהובים! ומסרם לה.

לאחר שהלכה, נכנסה הרבנית ושאלה אותו, הלא יש שמונה עשרה משפחות עניות בעיר, ואם היה מחלק לכל משפחה זהוב אחד, היתה הרווחה לכולם, ולמה מסר כל הי"ח הזהובים בשביל מטרה אחת?

ענה לה הרה"ק מקארלין, כאשר נגשתי למגירה, הרהרתי בלבי כדברים האלו, אבל עניתי לעצמי, אם אכן אני דואג בשביל אותם המשפחות, היכן הייתי עד היום? ולמה נמצאים מעות אלו במגירה ולא נתתם לאותם ח"י משפחות?! מזה הבנתי שמחשבה זה הוא עצת היצר, ואף שיתכן להיות שהיצר הרע צודק עתה בדבריו, אבל אינני מוכן לשמוע לעצתו גם כשהוא צודק! 'קיים גומם קעץ פונעם יצר הרע נישט ארויסקומען' (שום דבר טוב ודאי לא תצמח מעצתו של היצר).

ג) 'ויברך אלקים את יום השביעי', כיון שאז כל הבריאה מתבטלת להשורש, לזה היא כלי מחזיק ברכה.

אמונה בהשי"ת שהוא כל יכול

הרה"ק הר"ר שמעלקא מניקלשבורג זי"ע בספרו דברי שמואל (פ' בחקותי) כתב דברים נפלאים בענין האמונה, כי העיקר הוא שנאמין בלב שלם, שהבורא יתברך הוא בורא הכל וממציא את הכל ליתן לנו שפע טובה, ויריק שפע הרוחניות בחסד העליון. ובמחשבה זו יתמיד שלא יבא לידי היסח הדעת, ויקשר מחשבתו תמיד בה', ויתפלל אליו בפיו ולבו שוין לטובה, ורק היצה"ר הוא עומד מולך במחנה העברים, שרוצה לעוור עיני השכל שישבחה את המלחמה, ומשבחה ממנו השגחת הבורא ית"ש,

ומביא בשם הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליוענסק זי"ע משל באב ובנו שהלכו יחד בדרך עד שבאו סמוך ליער, ושם היו

להעשיר לא ינקה' (משלי כה, כ), אתה מוצא כל מי שהוא נאמן, הקב"ה מביא ברכות על ידיו, מי שאינו נאמן ואין להעשיר לא ינקה.

השפת אמת (שנת תרל"ז) מפרש כוונת דברי המדרש, כי הקב"ה טוב ומטיב ורוצה להשפיע כל טוב לכל בריותיו, אך אם אין המקבל איש נאמן, נמצא שעל ידי קבלת הטובה בא לידי חטא, כי על ידי שיקבל רוב טובה יכול לשכוח מהשי"ת המשפיע כל טוב. והרי השי"ת רצונו שמכל מעשיו יהיה טובה אמיתית, שלא יבואו על ידי זה ח"ו לידי חטא.

ממשיך השפת אמת ואומר שבני ישראל הדבוקים באמונה הרי על ידי קבלת הטובה הם מכניעים את עצמם יותר ויותר, ומתדבקים לשורש המשפיע, לכן הם יכולין לקבל הברכה. וזה שרמזו הכתוב, 'איש אמונות' שבני ישראל המאמינים ונמשכים אחר השורש ואינם נופלים תחת רגל הגאווה, לכן על ידיהם יש רב ברכות' בכל העולם. ומהאי טעמא כתיב אצל שבת קודש (בראשית כ,

אתה לרוץ ולהתקרב אחרי עד
שתמצא אותי.

ומהמשל' אנו צריכים לידע
ולהכיר שהקב"ה

ברחמיו וברוב חסדיו הוא אב
הרחמן, ואנחנו נקראים בשם בנים
לאבינו שבשמים, ובעוה"ר נסבכים
אנו בתאוות עולם הזה, אעפ"כ
בכל עת כשאנו מתפללים
בביהכ"נ עם מחשבה טובה היינו
פירוש המילות, כשאומרים 'ברוך
אתה' וכדומה, אזי תשמע את
קולינו מן השמים, אבל
כשבעוה"ר האדם מתפלל כשלו
משוטט בחוצות, שחושב אז
מעסקיו שלו, הרי אנו מתרחקים
מאבינו שבשמים, ואנו צריכים
לזעוק אל המלך מלכו של עולם
שיסייע בידינו, ובאמת אבינו אב
הרחמן כ"ה רוצה בתקנתינו שלא
נשקע לגמרי בהבלי עולם הזה,
לזה נותן שכל להאדם, דאף
כשהוא מרוחק ומתועב, יהיה
בוחר בטוב ומואס ברע, וכ"כ זה
תלוי באמונה, שנאמין שהבורא
ית"ש מלמד לאנוש בינה ודרך
חיים.

מצויים פירות קטנים שנקראים
'אגדעס' המתוקים לחיך, מיד
כשהבן ראה הפירות, ביקש מהאב
שיתמהמה ויחכה לו עד שילקט
מאלו הפירות, והאב נענה לו בעל
כרחו, ואמר לו: מהר לך לאסוף
כי אין לנו פנאי להתעכב בדרך.
אבל הבן לרוב התאוה יבקש
ללקוט לקיטה בתר לקיטה, והאב
צועק: בני הלא צריכים אנו
להמשיך בדרכנו, ומה לך לבלות
כמה שעות ביער, כי בעל הדרך
ירט לנגדי. אולם הבן אינו רוצה
ללכת משם כי תאוה תערב לנפש.
האב רואה שאין לו ברירה אחרת,
ומה יעשה שבנו יחידו הוא סכל,
עם כל זאת רחמי האב על הבן
מרובים, אזי אומר האב לבנו:
שמע בקולי, אינני צריך שתסתבך
ביער, ותראה למצוא הדרך הישר
לבא אלי, בכל פעם תצעק אבי
אבי...! ואנכי אשיבך בני בני...!
כל זמן שאתה תשמע קולי, תדע
שאני שומע קולך, אבל אם
תתרחק כל כך שלא תשמע קולי,
אז תבין שאתה מסוכך בסבכי
היער במקום רחוק מאוד, וצריך

השי"ת בדורות הראשונים, על ידי זה נמשך וניתוסף נפלאות וטובות יותר גדולים, כמו מעין הנובע, שהמקור הוא רק חור קטן וקצר, וכל כמה ששואבין ממנו בתדירות, מתרחב החור ונמשך ונובע יותר ויותר בכל פעם. וזהו זכר רב טובך יביעו, על ידי שזוכרין רב טוב שכבר עשה השי"ת, על ידי זה יביעו מרחיבין בכל פעם יותר את מעיינות הישועה לנבוע בהמשכה ורבייה עלינו.

הרצון אחרי הנדבה חביב ביותר לפני הקב"ה

הרה"ק ר' בונם מפרשיסחא זי"ע
(מובא בשיח שרפי קודש) ביאר

מה דאיתא במדרש רבה (נא, ב) נכנס משה אצל בצלאל, ראה שהותיר מן המשכן, אמר לפני הקב"ה רבון העולמים עשינו את מלאכת המשכן והותרנו, מה נעשה בנותר, אמר לו לך ועשה בהן משכן לעדות. דהנה יש בני אדם שאחר כל נדבה שנודבים לצדקה או מצוה שמקיימים, עדיין לבם בוטר להוסיף עוד נדבה או

בכה השמחה נזכה להגאולה

בספר ליקוטי דברי דוד מהרה"ק ר' אלעזר מנחם מענדל מלעלוב זי"ע, וכיוצא בזה מובא בספר תורת שמעון מהרה"ק ר' שמעון מיערסלוב זי"ע, לפרש הכתוב (תהלים קכו, ב-ג) 'אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה וגו' לעשות עמנו היינו שמחים', כי 'אז' לעת הגאולה, 'יאמרו בגוים' ישאלו אומות העולם, למה 'הגדיל ה' לעשות עם אלה עם בני ישראל, ותהיה התשובה מאתנו, 'הגדיל ה' לעשות עמנו', לכך הגדיל ה' לעשות עמנו, 'היינו שמחים', משום שהיינו שרויים תמיד בשמחה זוכים אנו לנפים גדולים.

ע"י סיפור נפלאות ה' מרחיבים את צינור הישועות

בשפת אמת (בערוזאן - פ' בשלח) פירש הכתוב (תהלים קמה, ז) 'זכר רב טובך יביעו', דאיתא בשם הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע שעל ידי שמספרים את הטובות והנפלאות שעשה

אמר לו הקב"ה לך ועשה בהן משכן לעדות.

ראיתי מעשה נורא בגודל מעלת וחשיבות כותלי בית המדרש שבני ישראל העתירו בתוכם לפני ה', (גרפם בקובץ שפתי צדיקים ט, עמוד עב בשם אחד מיוצאי העיר מעזיבו') ומקורו נובע מאת הרה"ק הדגל מחנה אפרים זי"ע שסיפר בטעם סיבת ביאתו של הבעש"ט הק' זי"ע לקבוע את משכנו בעיר מעזיבו'.

בעיר מעזיבו' הי' דר איש נכבד ושמו ר' בעריש ביאלע'ם שהי' תלמיד חכם גדול וירא אלקים שלא מש מתוך אהלה של תורה, גם הי' עתיר נכסין, אבל הוא לא עסק בעצמו בשום מסחר, אלא אשתו עסקה במסחרו, כי היתה להם חנות גדולה של אריגים שונים.

בימים ההם כבר נתפרסמה גדולתו של הבעש"ט, אבל ר' בעריש היה מתנגד ולא נסע כלל אל הבעש"ט שהתגורר אז בעיר בראדי, אך אשתו של ר'

להוסיף בקיום המצוה, אבל אין להם שום אפשרות להוסיף על זה, וכדוגמת נדבת המשכן, שהמלאכה היתה דים והותר, ולא יכלו להביא עוד. אכן מצינו שתוספת הנדבה היתה חביבה לפני הקב"ה יותר מעצם הנדבה, ומזה נלמד, שתוספת העבודה שרוצה לעשות ואין בידו לעשותה חשוב מאוד לפני הקב"ה, מכח הרצון הטוב שיש בזה. לזה אמר הקב"ה למשה 'לך ועשה 'בהם' משכן לעדות', 'בהם' דוקא במה שהותירו, מפני שזה חביב ביותר לפני הקב"ה. ועל זה אנו מברכים 'הבוחר בשירי זמרה', הכוונה על השיריים של הזמרה, שעדיין הלב הומה לומר זמירות ותשבחות נוסף על מה שכבר אמר בתחילה, שבזה בוחר השי"ת יותר מן הכל.

מעשה בבית הכנסת הישן במעזיבו'
שתבעה את עלבונה

הבאנו למעלה דברי המדרש, שאמר משה לפני הקב"ה רבון העולמים עשינו את מלאכת המשכן והותרנו, מה נעשה בנותר,

לא עברו ימים מועטים מחנוכת הבית, ומאז שהתחילו להתפלל בבית המדרש החדש, הלה פתאום הרב החדש ר' בעריש, ומחלתו היתה אנושה. אשתו הבהילה אליו את כל הרופאים הגדולים שבסביבה, וגם מומחים ידועים ומפורסמים הובאו למיטתו, אולם כל אלו לא מצאו תרופה למחלתו, עד שאמרו נואש לחייו.

התחילה אשת ר' בעריש לדבר על לב בעלה ולהפציר בו שיסע אל הבעש"ט, ובודאי יוכל לרפאותו ממחלתו, כשמוסיפה לספר כי מדי פעם בפעם בנסעה לבראדי לרגלי מסחרה, פוגשת היא שם הרבה אנשים, וכולם מספרים פה אחד, שכל אלה שבאים אל הבעש"ט ומבקשים ממנו שיתפלל בעדם, זוכים לרפואה שלמה, אבל ר' בעריש מיאן לעשות זאת, ואמר שאפילו אם ידע ברור שימות ע"י מחלתו לא יסע אל הבעש"ט, כי אינו מאמין בו כלל וכלל.

בעריש שהיתה נוסעת מפעם לפעם לעיר בראדי לקנות סחורה, היתה מבקרת בכל פעם אצל הבעש"ט, ונתנה לו מתנות הגונות וגם כסף הרבה, והבעש"ט ברך אותה וברכתו נתקיימה, ומסחרם הלך וגדל עד כי העשירו עושר רב.

והנה קרה שה'פריץ' אדון העיר מעזיבוז' החליט למכור את הרבנות של העיר בכסף מלא, וכל מי שירבה במחיר הוא יזכה בזה. קפצה הנגידה אשתו של ר' בעריש העשיר, וקנתה את זכות הרבנות של מעזיבוז' עבור בעלה בכסף רב, וקבלה שטר מכירה כתוב וחתום מיד אדון העיר שהרבנות ניתנה לבעלה רק לו לבדו, וכך נעשה ר' בעריש הרב היחידי של העיר. לכבוד הרבנות החדשה של ר' בעריש, הוזילה אשתו מכספה וזהבה ובנתה בעיר בנין חדש ומפואר לבית הכנסת, ועשו חנוכת הבית גדולה, ובני העיר עברו להתפלל בבית הכנסת החדש, וכתוצאה מכך עזבו לגמרי את הבית הכנסת הישן בעיר שבו התפללו דורי דורות.

לו: הוא כבר גוסס ר"ל! כשמוע הבעש"ט זאת נתכרכמו פניו, ונשאר יושב על העגלה רגעים מספר, אבל לסוף ירד מעל העגלה ונכנס לביתו של ר' בעריש. כאשר פתח הדלת הניח את ידו הק' על המזוזה, ועמד כך רגעים אחדים, והסתכל בפני החולה, ושאל את החולה: ר' בעריש כך מקבלים פני אורחים? הלא צריך ליתן שלום לאורח! ר' בעריש התחיל תחילה להושיט את יד ימינו, אמר לו הבעש"ט בלשון תמיהה: כלום מן הנימוס הוא ליתן שלום בשכיבה?, התאמץ ר' בעריש מעט מעט עד שנתיישב על המטה, אז הסיר הבעש"ט את ידו מעל המזוזה, ניגש ועמד אצל המטה נגד פני החולה, או אז הגישו להבעש"ט כסא וישב עליו.

כעבור כמה רגעים פתח הבעש"ט ואמר: תדע ר' בעריש, שיש למעלה עליך ב' קטרוגים, קטרוג הא' הוא מפני מה נעשית רב? אינך צריך להיות רב! אך כנגד זה יש עצה, תוכל לוותר על הרבנות. וקטרוג הב' הוא על

לא ארכו הימים, ומחלתו גברה עליו מאד, אז נתרכך קצת ר' בעריש ואמר לאשתו שאם רצונה בכך תסעי לבד אל הבעש"ט, ותני לו פדיון שיתפלל בעדי. בתחילה סירבה האשה לנסוע לבדה, אבל בראותה שמחלת בעלה מתגברת, אמרה לו: אני מוכנה לנסוע בלעדיך, אבל כתנאי שתתן לי תקיעת כף שתקיים כל מה שהבעש"ט יגזור עליך לעשות. הבעל נתן תקיעת כף על הבטחתו לקיים ככל אשר יצוה עליו הבעש"ט. מיד נסעה האשה ובאה אל הבעש"ט, ולאחר שסיפרה לו את כל הענין התחננה אליו שיתפלל בעד רפואת בעלה, ענה הבעש"ט ואמר: אני מוכרח בעצמי לנסוע למעזיבו', קחי נא עגלה מיוחדת בשבילי. נודרזה האשה לעשות כדבריו ושכרה עגלה מיוחדת להבעש"ט.

כשנכנסו לתוך העיר מעזיבו' והגיעו עד סמוך לביתו של ר' בעריש, ראה הבעש"ט כמה אנשים יוצאים מהבית, שאלם: מה מצב בריאותו של החולה? השיבו

מכוון כנגד ביהמ"ק של מעלה, וראוי ונכון שירבו שמה תפלות ישראל, ולזה אין לי שום עצה אחרת, אלא לעקור את דירתי ולעבור למעזיבו' לגור בה. ר' בעריש וויתר על הרבנות, ואכן נתרפא ונעשה בריא ושלם, והבעש"ט נתיישב במעזיבו' והיה מתפלל בביהמ"ד הישן עד הסתלקותו.

שנמשת את ביהמ"ד הישן, ואפילו שבנית בת המדרש חדש, אבל ביהמ"ד הישן בה התפללו כבר קרוב לג' מאות שנה, בא בקובלנא לפני הבי"ד של מעלה, בטענה שהיה יכולים להמשיך ולהתפלל שם עוד שנים רבות.

אח"כ הוסיף הבעש"ט ואמר: ידוע כי ביהמ"ד הזה

וְלֹא יָכֹל מִשָּׁה לָבוֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעָנָן
וְגו' (מ, לה).

לעשות תשובה, שהרי לא חטא בעגל, והיה בבחינת צדיק גמור, וידוע דבמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד (ברכות לד, ב). לכן לא יכול משה לבוא אל אוהל מועד, שנבנה להורות לבני ישראל שנתכפר להם חטא העגל, מפני שהיו אז גדולים במדריגתם ממה שרבינו ע"ה.

וכן אצל הבית שבנה שלמה המלך נאמר (מלכים"א ח, יא-יב) 'ולא יכלו

משה רבינו לא היה יכול לעמוד במחיצתן של בני

באך פרי תבואה מבאר בזה דבר נורא, דהנה ידוע מה שאמרו חז"ל (בבא בתרא עה, א) מלמד שכל אחד ואחד נכוח מחופתו של חברו, וכן היה אצל בני ישראל עם משה רבינו, כי משה רבינו היה שקול כנגד כל ישראל, וישראל היו חשובים כמו משה רבינו. והנה ישראל חטאו בעגל ועשו תשובה על ידי המשכן כידוע, ומשה רבינו לא הוצרך

ג"כ על ידי ישראל, והיה מעלתן ג"כ גדולה יותר ממעלת הכהנים, ולכן לא יכלו הכהנים לעמוד לשרת בקודש, וזהו שאמר 'לשכון בערפל' דהיינו במקום נמוך יותר.

הכהנים לעמוד לשרת מפני הענן כי מלא כבוד ה' וגו', ה' אמר לשכון בערפל', דמסתמא הכהנים היו צדיקים מעיקרם, וכל ישראל היו בבחינת בעלי תשובה, והבית נעשה

פרשת החודש

אותיות מל"ך, היינו שתקבלו עליכם עול מלכותו ית'. 'ראשון הוא לכם', 'ראשון' הוא בחינת תענוג, כמו דכתיב (שמות לד, כו) 'ראשית ביכורי אדמתך', עיקר קבלת עול מלכות שמים הוא להעלות אל הקדושה כל ענין ראשית, היינו התענוגים והדברים החביבים עליו, וזה ישפיע לכם על כל השנה.

בשבת החודש זוכים להתחדשות
כבריה חדשה

בשפתי צדיק כתב במעלת שבת זו, שבו יכול כל אדם מישראל להתחיל מחדש ולהתחדש לגמרי, ומה שעבר אין והעיקר מכאן ולהלאה, ובפרשת החודש בא ניצוץ אור חדש שיוכל להיות כבריה חדשה ממש.

פרשת החודש מורה על ההשגחה
התמידית

בקדושת לוי (לפרשת שקלים) כתב שפרשת החודש מרמז שלא תאמר ה"ו משברא השי"ת את עולמו, שוב אינו משגיח עליה, חלילה לומר כן, רק האדם צריך להאמין באמונה שלימה שהבורא משגיח תמיד בלי שום הפסק על כל העולמות, ומחיה אותם ומחדש אותם, כמאמר הכתוב 'המחדש בטובו בכל יום תמיד'.

קבלת עול מלכותו ע"י להעלות כף
התענוגים לקדושה

הרה"ק ר' משה מקאברין זי"ע
(אמרות משה על פרשת החודש)
פירש מאמר הכתוב (שמות יב, ב)
'החודש הזה לכם ראש חדשים וגו' לחדשי השנה', דתיבות לכ"ם

מלמעלה על הלומד תורה, ומסופר על היהודי הקדוש זללה"ה שאמר שבשבת זה יש בו התחדשות בשפע בדברי תורה.

הגאולה תהא בפרקים ולא בבת אחת

בספר מבאר הצדיקים (ח"ב דף קי) מביא שהגה"ק בעל שואל ומשיב מלעמבערג זי"ע אמר להרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע דאיתא בירושלמי שהגאולה שלימה יהיה לאט לאט בהפסקות, אמר לו הרה"ק מבעלזא, לפי זה אני מבין הפירוש במה שאומרים ביוצר לשבת החודש בתפלת מוסף 'הנה זה בא לפרקים', שהגאולה שלימה תהיה לפרקים ולא בבת אחת.

מתקן מוחו ומחשבתו ונעשה כבריה חדשה

כעין זה כתב בבית אברהם (פרשת החודש) על פסוק הנ"ל החודש הזה לכם 'ראש', שהפירוש הוא, כי החודש הזה מפוגל לתקן את הראש של האדם, ואפילו אם ראשו ומוחו מלאים במחשבות פיגול של תאוות ומינות ר"ל, יכול להתחדש בחודש הזה ולהעשות כבריה חדשה, 'ראשון הוא לכם לחודשי השנה', מי שמתחדש ומקבל על עצמו לעבוד את ה' בחודש הזה, דבר זה מועיל לו על כל חדשי השנה.

התחדשות בדברי תורה

בפרי צדיק (לפרשת החודש) מביא שבשבת זו יורד שפע קודש

זל"ק של הנשר הגדול הרמב"ם
על המשמח אלמנות ויתומים

"כל המשמח את האומללים האלו דומה לשכינה"

יהודי יקר! היה משכיל אל דל
ושלח לפחות חבילה אחת של בשר ודגים
וכל מטעמים לאלמנה ויתומים בבית שמש
והקב"ה יקיים את הבטחתו וישמח את שלך!!!

זכות חבילה אחת \$250

24 שעה על הפעיומנט ליון
845-286-1007

או ע"י קוויקפעי
3875090@gmail.com

או על הסקרין של גאבר בבתי כנסיות

